

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.388 van 28 juni 1999
in de zaak A. 53.453/VII-12.164.**

In zake : Marc DE GRAEVE,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. BOUVE,
kantoor houdende te BRUGGE (SINT-MICHIELS),
Karel De Wolfstraat 8, bus 3

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marc DE GRAEVE op 30 augustus 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 1 juli 1993 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij het beroep, ingesteld door een omwonende tegen het besluit van 17 december 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, houdende, eensdeels, het verlenen aan de verzoeker van de vergunning voor het omvormen en uitbreiden van een varkensfokkerij gelegen aan de St-Jansstraat 128 te Staden tot een totale capaciteit van 170 zeugen, 1.190 mestvarkens, 3 beren, 2.359 m³ mest en 13.000 liter mazout, en, anderdeels, het weigeren van de vergunning voor de uitbreiding van voormelde inrichting met 6 mestvarkens, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 14 januari 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 7 mei 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 juni 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEWANDRE die, loco advocaat K. BOUVE verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat M. COTTIELS die, loco advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de volgende feitelijke gegevens van belang zijn :

1.1. Op 24 augustus 1992 vraagt de verzoeker aan de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een milieuvergunning om zijn varkenshouderij uit te breiden met 696 mestvarkens, teneinde te komen tot een inrichting met 170 zeugen, 3 beren en 1.196 mestvarkens.

1.2. Tijdens het openbaar onderzoek worden 8 schriftelijke bezwaren ingediend.

1.3. Met een besluit van 17 december 1992 verleent de bestendige deputatie de gevraagde vergunning bijna integraal : er worden enkel 6 mestvarkens geweigerd.

1.4. Een zestal buurtbewoners tekenen administratief beroep aan bij de minister.

Het beroepschrift is bij de verwerende partij toegekomen op 2 februari 1993.

1.5. Tijdens de beroepsprocedure worden de volgende adviezen uitgebracht :

a. Het bestuur milieuvergunningen adviseert op 1 maart 1993 om het beroepen vergunningsbesluit op te heffen om de volgende redenen :

- "- Er zijn onvoldoende bewijzen wat de mestafzet betreft.
- Stankhinder zal optreden bij warm weer of ongunstige windrichting.
- Het is gelegen in een zone met uiterst bijzondere bescherming.
- Het is ook gedeeltelijk gelegen in een woongebied met landelijk karakter;
- Verontreiniging van grond- en oppervlaktewater (wegens onvoldoende afzetmogelijkheid)".

b. Door de administratie gezondheidszorg wordt op 3 maart 1993 een ongunstig advies over de aanvraag verleend. De ongunstige beoordeling van de

vergunningsaanvraag is gesteund op de problematiek van de mestoverschotten.

c. Op 15 maart 1993 verleent het bestuur ruimtelijke ordening een gunstig stedenbouwkundig advies over de vergunningsaanvraag. In dat advies wordt gesteld dat de inrichting volgens het gewestplan Diksmuide-Torhout, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 17 december 1979, gelegen is in een woongebied met landelijk karakter (wat betreft de eerste 50 meter vanaf de Sint-Jansstraat), en voor het overige deel in een agrarisch gebied. Hoewel het advies gunstig is, wordt door het bestuur ruimtelijke ordening het volgende opgemerkt :

"Er wordt in het bijzonder gewezen op de kwetsbare ligging van het bedrijf voor wat betreft de verspreiding van reukhinder, gelet op zijn ligging palend aan een woongebied met landelijk karakter en het op ca. 500m in noordwestelijke richting gelegen woongebied, dat deel uitmaakt van de dorpskom van Staden".

d. De gewestelijke milieuvergunningscommissie stelt op 16 april 1993 voor om de vergunning te weigeren wat betreft de uitbreiding van de inrichting met 696 mestvarkens.

1.6. Op 1 juli 1993 neemt de bevoegde minister het bestreden besluit.

Het weigert de vergunning voor de uitbreiding van de inrichting met 696 mestvarkens.

De twee weigeringsmotieven zijn :

"Overwegende dat de inrichting is gelegen in een kwetsbare zone die vanuit milieu-oogpunt een uiterst bijzondere bescherming vergt, met name de zone 'Staden'; dat volgens de huidig gehanteerde technische criteria, zoals vervat in artikel 357 van titel II van het VLAREM, in een dergelijke zone de uitbreiding van een bestaande varkenshouderij niet kan worden toegelaten;

dat de stal gelegen is op circa 500 m van een woongebied (ander dan een woongebied met landelijk karakter), meer dan 400 m van een woonuitbreidingsgebied en van een recreatiegebied; dat de inrichting waarvoor de aanvrager vergunning beoogt te bekomen, te weten in totaal 1.369 varkens ouder dan 10 weken, waarvan 170 zeugen een gesloten karakter heeft";

en,

"Overwegende dat de inrichting milieutechnisch ongunstig is gelegen t.o.v. de woonhuizen van de St. Jansstraat; dat de omgeving van de St. Jansstraat dicht is bebouwd en een gemengd woon-commercieel karakter heeft; dat er ten aanzien van deze woningen wel overdreven geurhinder kan optreden bij warm weer of ongunstige windrichting".

1.7. Op 9 juli 1993 wordt het bestreden besluit ter post aangetekend verzonden naar de verzoeker;

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Eerste middel

2.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 23, § 2, 24, § 2 en 25, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) en de artikelen 52, 5°, a en b van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I),

"Doordat het beroep bij de minister volgens de bestreden beslissing aangetekend werd verstuurd op 1 februari 1993 en ontvangen werd op 2 februari 1993, en de bestreden beslissing pas aan beroeper werd genotificeerd op 12 juli 1993,

Terwijl het bestuur volgens vermelde bepalingen over een dwingende termijn van vijf maand, te rekenen

vanaf de datum van ontvangst van het beroep, beschikt om over het beroep te oordelen, bij gebreke waarvan beroeper een stilzwijgende vergunning heeft bekomen,

En terwijl deze dwingende wettelijke termijn in elk geval overschreden is, daar de beslissing niet alleen moet genomen zijn, doch tevens binnen de gestelde termijn aan beroeper genotificeerd moet worden (2 februari 1993 - 12 juli 1993) (vgl. R.v.St. VERMER, nr. 22.072, 23 februari 1982; R.v.St. SCHOONBROODT, nr. 22.777, 17 december 1982; R.v.St. NIHOUL, nr. 23.645, 8 november 1983; R.v.St. MUSIALSKI en PIRAUX, nr. 27.892, 13 mei 1987; R.v.St. HERMAN-MICHIELENS, nr. 28.061, 10 juni 1987; R.v.St. BEIRENS en VANDENAUWEELE, nr. 30.158, 26 mei 1988 en nr. 30.840, 22 september 1988; R.v.St. n.v. DEOM, nr. 39.301, 5 mei 1992; R.v.St. n.v. COLRUYT, nr. 42.814, 6 mei 1993),

En terwijl de bijkomende termijn van tien dagen om de beslissing aan de aanvrager te notificeren zoals vermeld in artikel 52 sub 5°b van het Vlarem-besluit van 6 februari 1991 tevens overschreden werd (1 juli 1993 - 12 juli 1993) (over het dwingende karakter van deze termijn zie o.a. R.v.St. n.v. MAES, nr. 43.177, 3 juni 1993; R.v.St. bvba DE PIJL, nr. 43.462, 24 juni 1993; bvba RENO AMUSEMENT PARK, nrs. 43.463 en 43.464, 24 juni 1993), en bovendien manifest onwettig is en met toepassing van artikel 107 van de Grondwet dient geweerd te worden, wegens strijdigheid met enerzijds de artikelen 23 § 2 en 25 § 1 van het milieuvergunningsdecreet en anderzijds artikel 24 § 2 van het milieuvergunningsdecreet, dat de Vlaamse Executieve enkel opdracht geeft om de modaliteiten te regelen van bekendmaking van het beroep, en niet de uitspraak ingevolge beroep,

En terwijl het omwille van de rechtszekerheid behoort deze manifest laattijdige beslissing uit het rechtsverkeer te verwijderen".

In haar memorie van antwoord repliceert de verwerende partij dat het bestreden besluit tijdig werd genomen.

Met betrekking tot de kennisgeving ervan stelt zij :

"De verzoekende partij stelt evenwel dat artikel 52 sub 5°b van titel I van het Vlarem onwettig zou zijn en met toepassing van artikel 107 van de Grondwet dient geweerd te worden en dit wegens strijdigheid met artikelen 23 § 2, 24 § 2 en 25 § 1 van het milieuvergunningsdecreet.

De verwerende partij kan deze zienswijze niet beamen.

Vooreerst dient opgemerkt dat om hogervermelde uiteengezette feitelijkheden de uitspraak in beroep is gewezen binnen de termijn voorzien in artikel 52 sub 3° van titel I van het Vlarem zodat de bepalingen van artikel 52,5°a geen toepassing vinden en derhalve de gemeenschapsminister of de in artikel 52 1°a aangewezen gemachtigde ambtenaar de verplichting niet hebben om te handelen overeenkomstig artikel 52,5°b zodat de voormelde reglementaire bepaling in casu niet toepasselijk is en derhalve de bestreden beslissing dit artikel niet kan schenden.

Bovendien - en enkel voor zover deze bepaling door de gemeenschapsminister of de gemachtigde ambtenaar diende in aanmerking te worden genomen - vindt artikel 52,5°b van titel I van het Vlarem voldoende rechtsgrond ex artikel 24 § 2 van het milieuvergunningsdecreet dd. 28.06.1985".

Zij vervolgt dat in casu artikel 52, 5°, b, van Vlarem I, niet van toepassing is.

Ten slotte meent zij dat dit artikel voldoende rechtsgrond vindt in artikel 24, § 2, van het milieuvergunningsdecreet;

2.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel ongegrond is om de volgende redenen :

2.1.2.1. Luidens artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet, dient in een geval als het voorliggende door de verwerende partij uitspraak te worden gedaan "binnen een termijn van vijf maanden na ontvangst van het beroepschrift".

Het wordt niet betwist dat het beroepschrift door de verwerende partij werd ontvangen op 2 februari 1993.

De behandelingstermijn van het beroep nam derhalve een aanvang op 3 februari 1993 om te verstrijken op 2 juli 1993.

Het bestreden besluit is dus tijdig genomen.

2.1.2.2. Luidens artikel 52, 4°, c, juncto artikel 52, 4°, a, zendt de minister of zijn gemachtigde binnen een termijn van tien kalenderdagen na de datum van de beslissing onder meer aan de exploitant een vooreensluitend verklaard afschrift van de beslissing over het beroep per ter post aangetekende zending of bij afgifte tegen ontvangstbewijs.

In casu blijkt uit het feitenrelaas dat de desbetreffende zending ter post werd aangeboden op 9 juli 1993, dit is binnen 10 kalenderdagen na datum van de bestreden beslissing en bijgevolg tijdig. Hierbij is niet relevant dat die betekening pas op 12 juli 1993 werd ontvangen.

De duidelijke tekst van artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet laat niet toe te besluiten dat de beslissing binnen de behandelingstermijn moet genotificeerd worden. Deze bepaling regelt alleen de beslissingstermijn.

De "bijkomende" termijn die artikel 52, 5°, b, van Vlarem I toekent om "de beslissing" aan de aanvrager te notificeren is in deze niet van toepassing, vermits die bepaling precies betrekking heeft op het geval bedoeld in artikel 52, 5°, a, te weten "indien binnen een termijn van vijf maanden ... geen uitspraak is gedaan".

De betekeningstermijn toegekend door artikel 52, 4°, c, juncto 52, 4°, a, vindt zijn rechtsgrond in artikel 24, § 2, van het milieuvergunningsdecreet dat bepaalt dat de Vlaamse regering onder meer de wijze bepaalt waarop het beroep moet worden behandeld;

2.2. Tweede middel

2.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

Het middel is afgeleid uit de schending van artikel 24, § 1, 5°, van het milieuvergunningsdecreet en artikel 52, 1°, a, van Vlarem I,

"Doordat de bestreden beslissing is genomen ingevolge een beroep ingesteld door de heer Etienne DE BRABANDER, dat mede ondertekend is door andere bewoners van dezelfde straat,

Terwijl een lezing van het bewuste beroepschrift duidelijk maakt dat nergens enig concreet en rechtstreeks bezwaar bestaat uitgaande van de beroepindieners tegen het bedrijf van beroeper,

En terwijl het beroepschrift immers enkel een analyse en kritiek maakt van de toepasselijke Vlarem II-bepalingen, waarna de vrees uitgedrukt wordt dat de aan beroeper verleende vergunning een negatief precedent zou scheppen voor een andere varkenshouder in de straat en een waardevermindering zou meebrengen voor de private wooneigendommen,

En terwijl elke milieuhinder voor de beroepindieners bovendien volstrekt illusoir is, nu de bewuste woningen gunstig gelegen zijn ten opzichte van de overheersende windrichting, zoals ook de Provinciale Milieuvergunningscommissie heeft beklemtoond,

En terwijl de waardevermindering van de omliggende eigendommen geen aspect is dat kan meespelen bij een oordeel omtrent een milieuvergunningsaanvraag (R.v.St. JANS, nr. 21.861, 17 december 1981 en R.v.St. CLAEYS, nr. 32.061, 23 februari 1989),

En terwijl de minister of zijn gemachtigde ambtenaar aldus overeenkomstig artikel 52, 1°a van het Vlarem I-besluit het beroep onontvankelijk had moeten verklaren bij gebrek aan voldoende, persoonlijk en rechtstreeks belang".

In de memorie van antwoord repliceert de verwerende partij :

"Verzoeker verwijt de derden-beroepindieners dat zij in hun beroepschrift geen blijk geven van een voldoende, persoonlijk en rechtstreeks belang omdat

hun bezwaren niet rechtstreeks en in concreto gericht zijn tegen zijn inrichting.

Dit middel mist evenwel de rechtens vereiste feitelijke grondslag. Het volstaat immers de bij de aangetekende brief dd. 13.01.1993 (verstuurd op 01.02.1993) gevoegde stukken, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, aandachtig te lezen om vast te stellen dat de heer DE BRABANDER alsmede de andere ondertekenaars een rechtens vereist belang laten gelden.

De beroepers (die in de onmiddellijke nabijheid wonen - amper 50 meter- van de inrichting) verwijzen duidelijk en op konkrete wijze naar geurhinder en verontreiniging van de bodem waardoor hun belang afdoend is bewezen".

De verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord nog dat er een afstand van 100 meter is tussen de inrichting en de nabijgelegen woonhuizen en dat het dichtstbijgelegen woongebied gesitueerd is op een afstand van 500 meter van zijn bedrijf;

2.2.2. Bespreking

Overwegende dat het middel ongegrond is om de volgende redenen :

Luidens artikel 24, § 1, 5°, van het milieuvergunningsdecreet kan administratief beroep worden ingesteld door elke persoon die ten gevolge van de vestiging en de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kan ondervinden.

In casu wonen alle beroepindieners in de onmiddellijke omgeving van verzoekers inrichting.

Zij beklagen zich onder meer over geurhinder, mogelijke verontreiniging van het grond- en oppervlaktewater en mestafzetproblemen, dit alles te wijten aan de exploitatie van de inrichting.

Zij hebben bijgevolg het vereiste belang bij het instellen van het administratief beroep.

Het antwoord op de vraag of die klachten gegrond zijn, is een zaak van gegrondheid van het beroep en niet van de ontvankelijkheid ervan;

2.3. Zevende middel

2.3.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt zijn geformuleerd :

Het middel is gesteund op de schending van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en met toepassing van artikel 159 van de Grondwet,

"Doordat de bestreden beslissing gesteund wordt op afstands- en verbodsbepalingen uit het Besluit van de Vlaamse Executieve van 7 januari 1992, zoals gewijzigd bij Besluit van 31 juli 1992,

Terwijl deze reglementaire besluiten nooit aan het voorafgaandelijk advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State zijn voorgelegd,

En terwijl in casu de Executieve bezwaarlijk de hoogdringendheid kan inroepen, gezien tussen de datum van goedkeuring van het besluit en de datum van publicatie in het Belgisch Staatsblad praktisch een vol jaar verlopen is (zie voor een gelijkaardig geval R.v.St. Orde van Architecten, nr. 33.050, 21 september 1989),

En terwijl deze besluiten dan ook manifest onwettig zijn, en met toepassing van artikel 107 (thans artikel 159) van de Grondwet dienen geweerd te worden,

En terwijl de bestreden beslissing in haar totaliteit onwettig is doordat ze volledig steunt op bepalingen uit het onwettige Vlarem II-besluit".

De verwerende partij geeft in de memorie van antwoord de volgende repliek :

"Belangrijk is het antwoord op de vraag of de bestreden beslissing gesteund is op de bepalingen van titel II van het Vlarem.

Bij lezing van het aangevochten besluit lijkt dit niet zo.

In de aanhef van het Ministerieel Besluit dd. 15.06.1993 wordt niet verwezen naar het Besluit

van de Vlaamse Executieve dd. 07.01.1992 zoals gewijzigd bij Besluit van 31.07.1992.

Evenmin kan uit de tekst van het Besluit zelf afgeleid worden dat het gesteund is op de reglementering van titel II van het Vlarem, meer speciaal artikel 357 (verbod - en afstandregels). Het besluit stelt letterlijk op dit vlak (zie pagina 4 paragraaf 5) : '... volgens de huidige gehanteerde technische criteria, zoals vervat in artikel 357...'. De afwijzing van de aanvraag is dus gebeurd op grond van de niet-vervulling van de technische criteria die de overheid heeft opgelegd.

De afwijzing van de aanvraag is dus gebeurd op grond van de niet-vervulling van de technische criteria die de overheid heeft opgelegd.

Zoals reeds gesteld kunnen dergelijke criteria door de overheid worden opgelegd met het oog op de bescherming van het leefmilieu en de mens meer speciaal in casu de bescherming van een bepaald geografisch afgebakend gebied.

Het middel mist dan ook feitelijke grondslag en is niet gegrond";

2.3.2. Bespreking

Overwegende dat uit het hoger weergegeven (punt 1.6) eerste motief van het bestreden besluit onmiskenbaar blijkt dat bedoeld besluit wel degelijk toepassing maakt van artikel 357 van het door 's Raads arrest nr. 52.260 van 16 maart 1995, inzake de v.z.w. KONINKLIJK VERBOND DER BELGISCHE SCHUTTERSVERENIGINGEN, vernietigde besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (het zogenaamd oude Vlarem II); dat het middel gegrond is;

2.4. Negende middel

2.4.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt luiden :

Het middel stoelt op de schending van artikel 17 van het milieuvergunningsdecreet, artikel 52, sub 3, van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991, de artikelen 2 en 3 van de wet van

29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht en het ontbreken van rechtens vereiste feitelijke grondslag,

"Doordat aan beroeper de uitbreiding en omvorming van de bestaande inrichting geweigerd wordt om de reden dat de te verwachten hinder niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt,

Terwijl hierdoor totaal voorbijgegaan wordt aan het feit dat erkend wordt dat beroeper op de hoorzitting de nodige mestafzetbewijzen voor de toekomst heeft overgelegd, waaruit blijkt dat naast de spreiding op de eigen gronden, een beroep op de burenelregeling en het lange afstandstransport kan instaan voor de verantwoorde ecologische afzet van de mest die geproduceerd wordt door 1.369 varkens,

En terwijl evenzeer over het hoofd gezien wordt dat de omvorming resulteert in de gesloten bedrijfsvorm zoals omschreven door artikel 351, 12° van het Vlarem II-besluit,

En terwijl tenslotte evenmin een ernstig onderzoek werd gevoerd naar de gegrondheid van het ingediende beroep en de werkelijke hinder, en in de plaats daarvan het beroepschrift werd aangegrepen als enige gelegenheid om de aan beroeper toegekende en wettige vergunning te vernietigen".

In de memorie van antwoord reageert de verwerende partij als volgt :

"Het bestreden besluit vermeldt in zijn motieven op pagina 4 par. 5 dat de inrichting gelegen is in een uiterst kwetsbare zone die vanuit milieuoogpunt een uiterst bijzondere bescherming vergt en dat rekening houdende met de technische criteria de uitbreiding van de inrichting niet kan worden toegestaan.

Deze overweging wordt onmiddellijk gevolgd door de konkrete toetsing van de ligging van de inrichting ten overstaan van de onmiddellijke woonomgeving.

Ook deze woonomgeving wordt verder in het bijzonder omschreven (pag. 5 paragraaf 2), zijnde de dichtbebouwde St. Jansstraat met een gemengd woon- en commercieel karakter en het zeker niet uitgesloten is dat bij ongunstige windrichting en warm weer geurhinder kan optreden.

Het is dus evident dat het motief van de mestafzet (trouwens in de bestreden beslissing als ecologisch verantwoord beoordeeld) niet gespeeld heeft bij de weigering van de uitbreiding van de mestvarkens.

Dat tevens, met verwijzing naar de criteria vervat in artikel 351, 12° van het Vlarem II-besluit, dient vastgesteld dat de inrichting van verzoeker geen

gesloten karakter heeft en zij daarenboven in een kwetsbare zone is gelegen. Rekening houdende met deze vaststelling alsmede de feitelijke gegevens met betrekking tot de woonsituatie in de onmiddellijke omgeving - waaruit evident blijkt dat de overheid, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, een ernstig onderzoek heeft gevoerd - heeft de overheid terecht geoordeeld dat de uitbreiding van het aantal vetvarkens dient geweigerd te worden wegens de risico's voor de hinderverhoging voor de mens.

Bovendien worden op genoegzame wijze de bezwaren van de beroepindiener(s) tegemoetgekomen en weerlegd";

2.4.2. Bespreking

Overwegende dat het middel gegrond is om de volgende redenen :

Het desbetreffende weigeringsmotief is in essentie gesteund op het boven weergegeven advies van het bestuur ruimtelijke ordening van 15 maart 1993 (zie punt 1.5, c).

Dit motief moet des te draagkrachtiger zijn, nu het andere weigeringsmotief onwettig is.

De nieuw te bouwen stal is gelegen in agrarisch gebied en de woonhuizen van de Sint-Jansstraat in woongebied met landelijk karakter.

Geurhinder veroorzaakt door landbouwbedrijven is in beide soorten gebieden in zekere mate te verwachten.

Het desbetreffende weigeringsmotief moet dan ook concreet toegespitst zijn op de karakteristieken van de betrokken inrichting zelf, zoals bijvoorbeeld de conceptie van de stallen, en aantonen dat de geurhinder dermate groot is dat hij in de betrokken omgeving niet moet geduld worden.

In casu drukt het geciteerde weigeringsmotief op geen enkele wijze concreet uit dat de vergunningverlenende overheid concreet heeft nagegaan of de inrichting, rekening houdend met de relevante kenmerken ervan, aanleiding geeft tot overdreven geurhinder,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 1 juli 1993 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij het beroep, ingesteld door een omwonende tegen het besluit van 17 december 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, houdende, eensdeels, het verlenen aan Marc DE GRAEVE van de vergunning voor het omvormen en uitbreiden van een varkensfokkerij gelegen aan de St-Jansstraat 128 te Staden tot een totale capaciteit van 170 zeugen, 1.190 mestvarkens, 3 beren, 2.359 m³ mest en 13.000 liter mazout, en, anderdeels, het weigeren van de vergunning voor de uitbreiding van voormelde inrichting met 6 mestvarkens, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig juni

1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was
samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.